

617.

Rozporządzenie IV Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 24 lipca 1923 r.

w sprawie dodatków do świadectw przemysłowych i do kart rejestracyjnych na rzecz Izby handlowych i przemysłowych, tudzież Izby rzemieślniczych oraz na rzecz szkół zawodowych i innych instytucji wychowawczych.

Na mocy art. 120 i 126 ustawy z dn. 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 58 poz. 412) zarządza się co następuje:

§ 1. Corocznie winny składać swoje należycie uzasadnione preliminarze budżetowe na rok następny:

- a) Izby handlowe i przemysłowe (przemysłowo-handlowe) tudzież Izby rzemieślnicze — Ministrowi Przemysłu i Handlu, zgodnie z postanowieniami ustaw i rozporządzeń w przedmiocie Izby handlowych i przemysłowych (przemysłowo-handlowych) i rzemieślniczych w ten sposób, aby mogły być wykonane przez Ministra Przemysłu i Handlu we właściwym czasie przepisy § 4 i 6 niniejszego rozporządzenia.
- b) Szkoły zawodowe i inne instytucje wychowawcze, oznaczone w części pierwszej art. 120 ustawy, najpóźniej do dnia 1 września, — Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 2. Dyrektorowie Izby skarbowych mają corocznie, najpóźniej do dnia 1 września, podawać do wiadomości Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego sumy wpływów, osiągniętych za świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne, nabyte na ostatni rok podatkowy; nadto dyrektorowie tych Izby skarbowych, w których okręgach znajdują się Izby handlowe i przemysłowe, tudzież Izby rzemieślnicze, winni w oznaczonym wyżej terminie podawać do wiadomości Ministra Przemysłu i Handlu sumy tychże wpływów z uwzględnieniem podziału na okręgi Izby handlowych i przemysłowych, tudzież Izby rzemieślniczych.

§ 3. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ustala ostatecznie prawo poszczególnych szkół zawodowych i innych instytucji wychowawczych, oznaczonych w art. 120 ustawy, do korzystania z dodatków do świadectw i kart, przyczem, o ile chodzi o bursy terminatorские, patronaty dla młodzieży rękodzielniczej i przemysłowej, czyni to w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Szkoły zawodowe i instytucje wychowawcze mają prawo korzystania z tej kwoty dodatków do świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, która wpływać będzie w okręgu tej Izby skarbowej, na której terenie te szkoły i instytucje istnieć będą.

Wyjątek stanowią szkoły zawodowe, które Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego uzna za szkoły o znaczeniu ogólnopństwowym, a które wskutek tego mają prawo korzystania z dodatków na obszarze całej Rzeczypospolitej.

§ 4. Na podstawie zapotrzebowań, opartych na zatwierdzonych przez właściwe władze preliminarzach budżetowych i danych, otrzymanych od dyrektorów Izby skarbowych (§ 2) właściwy Minister ustala w granicach, określonych w ustępie a) względnie b) części I-iej art. 120 ustawy, stopę procentową dodatków do świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na następny rok podatkowy dla okręgu każdej Izby skarbowej, względnie dla każdego okręgu Izby handlowej i przemysłowej (przemysłowo-handlowej) i rzemieślniczej — oddzielnie.

§ 5. Dodatki do świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, pobierane od przedsiębiorstw, znajdujących się w miastach b. zaboru rosyjskiego, w których istnieją szkoły handlowe, utrzymywane przez Zgromadzenie Kupców, nie mogą być wymierzane w stopie niższej aniżeli 20% ceny świadectw i kart, a kwota stanowiąca te 20% dodatku winna być przedewszystkiem przeznaczona na rzecz powyżej oznaczonych szkół handlowych.

O ileby się zgłosiły także i inne instytucje, uprawnione do korzystania z dodatków, to na ich rzecz może być pobrana od przedsiębiorstw, znajdujących się w miastach, o których mowa w części pierwszej niniejszego paragrafu tylko reszta dodatku do wysokości 5% ceny świadectw i kart jakoteż dodatki do wysokości nieprzekraczającej 25% ceny świadectw i kart, nabytych przez przedsiębiorstwa, znajdujące się w okręgu Izby skarbowej lecz poza obszarem wspomnianych miast.

§ 6. Najpóźniej do dnia 1 października Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zawiadamiają Ministra Skarbu o wysokości stopy procentowej dodatków do świadectw i kart celem wydania odpowiednich zarządzeń kasom skarbowym.

§ 7. Wpływy z tytułu dodatków do świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, ześrodkowują się w kasie skarbowej, jako fundusze specjalne, a mianowicie:

- a) „fundusz specjalny Izby handlowych i przemysłowych (przemysłowo-handlowych) tudzież Izby rzemieślniczych” — do dyspozycji Ministra Przemysłu i Handlu.
- b) „fundusz specjalny na rzecz szkół zawodowych” — do dyspozycji Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Kasa skarbową w siedzibie Izby skarbowej rachowuje powyższe dodatki wprost na wspomniane fundusze specjalne, kasy zaś, znajdujące się poza siedzibą Izby skarbowej, zapisują pobrane kwoty w trybie § 52 instrukcji dla kas skarbowych na rachunek kasy w siedzibie Izby skarbowej, wyszczególniając w zawiadomieniach (wzór № 9) rodzaj funduszu według podanego wyżej określenia.

§ 8. Funduszami, o których mowa w poprzednim paragrafie, dysponuje Minister Przemysłu i Han-

dlu względnie — Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — bezpośrednio lub przez podwładne organa, zawiadamiając w tym ostatnim wypadku właściwą Izbę skarbową o tem, jakiej władzy przekazano prawo dysponowania funduszami.

§ 9. Do Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego względnie Ministra Przemysłu i Handlu należy kontrola nad wydatkowaniem funduszy, przekazanych szkołom i innym instytucjom.

Pozostałości funduszy specjalnych z roku poprzedniego winny być uwzględniane przy określaniu stopy procentowej dodatków na rok następny w myśl § 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i dotyczy dodatków do świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, pobieranych, poczynając od roku podatkowego 1924.

Dodatki, pobrane przy dopłatach do świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok 1923, w okręgach poszczególnych Izb skarbowych, podlegają wydaniu szkołom, o których mowa w § 5, w tej części, jaka na nie przypada, a w pozostałej części mają być rozdzielone pomiędzy istniejące obecnie na terenie każdej Izby skarbowej szkoły i instytucje wychowawcze stosownie do ich potrzeb, według uznania Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Minister Skarbu: *H. Linde*

Minister Przemysłu i Handlu: *W. Kucharski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Głqbiński

618.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 lipca 1923 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1923 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1923 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 78, poz. 612) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorcy fabryk wódek (likierni, rozlewni), tudzież hurtowi i detaliczni sprzedawcy wódek obowiązani są zamknąć z dniem wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 78, poz. 612) prowadzone w ich przedsiębiorstwach książki i rejestry przychodu i rozchodu spirytusu i wyrobów wódczanych i wprowadzić pozostały na ten dzień zapas.

Przedsiębiorcy ci, jak również osoby prywatne posiadające na zapasie więcej, jak 5 litrów stopniowego spirytusu, zawartego w spirytusie i wyrobach wódczanych, winny zgłosić pisemnie w 2 egzemplarzach w przeciągu 3 dni — w b. zaborze rosyjskim właściwemu urzędowi akcyz i monopolów, zaś poza siedzibą tego urzędu właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, a w b. zaborze austriackim i pruskim równorzędnym urzędowi skarbowemu — cały zapas spirytusu i wyrobów wódczanych (likierów, wódek, rumu, koniaku i t. p.), jaki znajdować się będzie u nich w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1923 r.

Odbiorcy posyłek spirytusu względnie wyrobów wódczanych, wysłanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1923 r., a odebranych po tym dniu obowiązani są zgłosić je powyżej wymienionym urzędom w przeciągu 3 dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości i stopniowości spirytusu, a co do wyrobów wódczanych ilość i pojemność naczyń zawierających te wyroby i ogólną ilość litrów bieżących, dalej miejscowość i miejsce przechowania zapasów.

§ 2. Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego oznajmienia, potwierdzi na obu egzemplarzach oznajmienia dzień zgłoszenia, umieści pod potwierdzeniem swój podpis i pieczęć urzędową, wciągnie zgłoszenie pod liczbą bieżącą do zapisku wniesionych oznajmień i zwróci jeden egzemplarz oznajmienia dla pokrycia zgłaszającemu.

§ 3. Na podstawie otrzymanego zgłoszenia nastąpi zbadanie zapasów przez organa skarbowe. Organ skarbowy wpisze wynik zbadania oraz wysokość dodatkowego podatku w równym brzmieniu w obu egzemplarzach oznajmienia, a to w egzemplarzu urzędowym i w egzemplarzu zgłaszającego. Organ ten pozostawi jeden egzemplarz oznajmienia posiadaczowi zapasów, który będzie obowiązany uiścić dodatkowy podatek w najbliższej kasie skarbowej do dni 8 i donieść o tem przyjmującemu zgłoszenie urzędowi skarbowemu, ten urząd przedłoży drugi egzemplarz oznajmienia po wpisaniu danych co do uiszczenia podatku przełożonej izbie skarbowej.

Na znak dodatkowego opodatkowania wyrobów wódczanych nalepi zgłaszający na każdej flasce z wyrobami wódczanymi, niezależnie od opasek poprzednio nalepionych, jeszcze jedną typu ostatniego i to równoległe do etykiety.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1923 r. obowiązane są fabryki wódek (rozlewnie, likiernie) aż do wyczerpania zapasu opasek nakładać na flaszki z wyrobami wódczanymi po 2 takie opaski.

Po wypuszczeniu nowego nakładu opasek o innej barwie nakładać się będzie na flaszki z wyrobami wódczanymi tylko po 1 opasce nowego typu.

§ 4. Izba skarbowa może na prośbę obowiązanych do uiszczenia dodatkowego podatku zezwolić na spłacenie dłużnej kwoty łącznie z pozostałością od poprzedniej podwyżki w trzech równych ratach